Pe când pământul, cerul, văzduhul, lumea toată
Erau din rândul celor ce n-au fost niciodată –

Cu termenul românesc: „totdeauna”, care, cu rădăcinile lui şi cu aceeaşi construcţie ca ἑν και παν, înseamnează exact contrariul acestor versuri, adică inexistenţa neantului, ba chiar imposibilitatea lui, deoarece reprezintă tocmai permanenţa indestructibilă a fiinţei, iar nu nimicirea ei?

Lămurirea ar sta poate în derivarea formulării eminesciene dintr-un prototip francez: versurile raciniene similare din *Les Plaideurs*:

Le monde, l'univers, tout, la nature entière
Etait ensevélie au fond de la matière,

În care „materia” are sens platonic de „nefiinţă”, dezvoltând ovidianul:

Unus erat toto naturae vultus in orbe...

Greutatea turnării neantului vedic în rostirea de tip eleat s-ar lămuri.

Aceeaşi reflecţie ar putea-o sugera incongruenţa din versurile în care se spune că: pământul, cerul, văzduhul, lumea toată *erau* din rândul celor ce n-au fost *niciodată*, în care se